

เมื่อผมออกบวช (ณเวร)

ผมเด็กชาย วงศ์วรินทร์ ธนวงศ์ ชื่อเล่นชื่อ “ต้นไม้” วันที่ 29 เมษายน 2552 นี้ผมก็จะอายุ 9 ขวบ แล้ว พ่อกับแม่บอกว่า ผมน่าจะลองบวชดูนะ เพราะโตกว่านี้อาจจะไม่อยากบวชแล้ว เล็กกว่านี้ก็ยังไม่ห่วยอยู่ โตกว่านี้ของพ่อหมายความว่า กลัวจะห่วยสวยห่วยหล่อ เพราะหัวจะใสเหม่งกลมปอกจากการโกนหัว เหมือนกับที่พ่อชอบเรียกผม ไอ้หัวเหม่งหลังตัดผมใหม่ ๆ แต่ผมไม่ได้วิตกอะไรกับทรงผมใหม่ที่กำลังจะมาถึง อีกอย่างหนึ่งพ่อบอกว่าผมน่าจะจะได้เรียนรู้อะไรใหม่ ๆ บ้าง นึกเสียว่าเรียน สปช. ผมเพิ่งจะขึ้น ป.4. เองสำหรับเปิดเทอมใหม่ การบวชสามเณรภาคฤดูร้อนครั้งนี้จัดโดยวัดแถวบ้านชื่อ “วัดหนองสมัคร์” ท่านเจ้าอาวาสจะมาบิณฑบาตที่หมู่บ้านของผมทุกเช้า จนคุ้นเคย และหลงพ่อเป็นผู้ชักชวนผมให้บวช โดยครั้งนี้เป็นการจัดครั้งแรกของวัดเสียด้วย ผมโดนถามบ่อย ๆ เข้า พุดกรอกหุบบ่อย ๆ เข้าก็เริ่มรู้สึกคล้อยตาม คุณแม่กับคุณยายดูจะเห่อ ออกหน้าออกตา มากกว่าใคร ๆ ส่วนหน้าผม ไม่อยากให้บวช เพราะเป็นห่วง ส่วนพ่อเฉย ๆ แต่ดูห่วงอยู่ลึก ๆ ข้างใน สังเกตจากบางครั้ง คำพูดพ่อ ก็เหมือนจะไม่ให้บวช แต่พ่อบุ๊อ้อม ๆ เพราะพ่อจะรู้จักนิสัยผมดีที่สุดในอีกอย่างเนื่องจากร่างกายที่ผมมอง จวนจะตกเกณฑ์ของเด็กชายไทยวัยขึ้น ป.4. ทำให้พ่อเป็นห่วงว่าเวลาบวชแล้วทำให้ต้องอดอาหารเย็น อาจจะทำให้ผมดูซูบผอมลงกว่าเดิม ผมตัดสินใจบวชโดยไม่มีข้อแม้อะไรมากนัก เพียงขอมี้เพื่อน ๆ แถวบ้าน บวชเป็นเพื่อนด้วย คุณยายก็เลยสอบถามเด็ก ๆ พี่ ๆ ในหมู่บ้าน ปรากฏว่า ได้เพิ่มมาอีก 4 คน บางคนคุณยายก็ตัดสินใจว่าจะพาไปเที่ยวทะเลด้วย หลังบวชเสร็จ ส่วนผมนั้น พ่อกับแม่จะให้ของรางวัลพิเศษ เนื่องในหลาย ๆ โอกาสด้วยกัน พ่ออ้างโอกาสต่าง ๆ มากมายเพื่อให้สมกับมูลค่าของ รางวัลพิเศษ โอกาสแรก ในวันครบรอบวันเกิด 9 ขวบ โอกาสที่ 2 คือผมทำคะแนนสอบได้ 3.91 พ่อบอกว่าชาดวิชา วิทยาศาสตร์ ไป 3 คะแนนก็จะได้ 4 หมดแล้ว พ่อบอกผมว่าผมเรียนตกลง เพราะผมเคยได้ 4 หมดทุกวิชามาแล้ว โถ ๆ จะให้เรียนกันไปถึงไหน พ่อพุดว่า “เป็นที่หนึ่งไม่ยาก แต่ยากตรงรักษามันไว้ได้นานแค่ไหน” พ่อบอกว่าคำนี้มาจากนิยายจีน “ฤทธิ์มีดสั้น” แต่ผมบอกพ่อว่าผมทำเต็มที่แล้วได้แค่นี้

แหละ โอกาสที่ 3 คือผมบวชเณรถือเป็นการศึกษารรรมะ ทำความดีโดยการถือศีล 10 และ
โอกาสที่ 4 พ่อกับแม่จะหนีผมไปเที่ยวเวียดนาม เนื่องจากครบรอบแต่งงาน 12 ปีแล้ว ในเดือน
หน้าแต่ไม่อยากให้ผมไปด้วย (เพื่อนแม่บางคนล้อคุณแม่ว่ากลัวลูกไปเป็น กอ ขอ คอ หรือเง)
เนื่องจากไม่ได้นั่งเครื่องบิน แม่เกรงว่าผมจะไม่มีอารมณ์ทนพอ ในการนั่งรถไปไหนไกล ๆ
เกรงจะทำให้ผมงอแงจะหมดสนุกเสีย ก็เลยตัดสินใจซื้อตัวต่อ LEGO ชุดใหญ่ ๆ ให้
หนึ่งชุด

ผมตอบตกลงโดยไม่ต้องถามซ้ำครั้งที่สอง จนพ่อแกลังพูดประชด ทำไมผมคุยกันรู้เรื่องง่าย
เกินไป โดยสรุปโครงการ บวชสามเณรภาคฤดูร้อน นี้ มีผมรวมอยู่ด้วยกับเพื่อนที่ยังไม่รู้จักอีก
ประมาณ 50 คน

เข้าอาทิตย์ที่ 5 เมษายน ผมเดินทางเข้ากรุงไปเรียน ต่อ LEGO ROBOT ที่ห้องฟ้า
จำลองตามปกติในทุกวันอาทิตย์ โดยแม่ได้จัดเตรียมเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ไว้ตั้งแต่เมื่อคืน มี
เสื้อผ้า 2 ชุด เนื่องจากคุณแม่โทรคุยกับหลวงพี่ที่วัด ท่านบอกว่า 2 ชุดก็พอ ใส่แล้วซัก จะได้
รู้จักซักเสื้อผ้าบ้าง นอกนั้นก็ มี ผ้าเช็ดตัว แปรงสีฟัน ขันอาบน้ำ ซีเรียล และนม กล่อง ทั้งหมด
ถูกบรรจุอยู่ใน กล่องพลาสติกใสของเล่นติดล้อขนาดใบเขื่องของผม

และหลังจากเลิกเรียนเสร็จคุณแม่บอกคุณครูว่าผมจะบวชในวันที่ 11 นี้ อีก 2 อาทิตย์อาจจะมีการสามเณรน้อยมานั่งเรียน LEGO ด้วย คงแปลกดีพิลึก ฮี ฮี หลังจากกลับถึงบ้านที่สระบุรี คุณแม่รีบไล่ผมให้ไปอาบน้ำและหลังอาบน้ำเสร็จผมรีบทานข้าวกับไข่เจียวฝีมือคุณยาย ทั้งที่ยังไม่หิวนัก แต่ถูกบังคับให้ทานให้เยอะ เนื่องจากเกรงว่าไปอยู่วัดแล้วจะหิว ผมทานไปซัก 2 บาทได้มั้ง (เป็นหน่วยเรียกปริมาณข้าว ที่บ่งบอกถึงความมากน้อยพอชอบนำภาษาที่ทำงานพ่อมาใช้เรียกที่บ้าน) ก่อนออกเดินทางไปวัดแถวบ้าน คุณแม่บอกให้ผมไปไหว้ ป้า ช้าง ๆ บ้านด้วย แล้วบอกว่าผมจะลาบวช จะไปอยู่วัดแล้วครับ พ่อนำกล่องเครื่องใช้ ใส่ท้ายรถ และออกเดินทางไปพร้อมกับคุณยาย โดยคุณยายต้องไปเจรจากับทางวัด เนื่องจากทางวัด ว่าจ้างให้คุณยายหม่า ทำอาหารตลอดโครงการ สรุปว่าผมต้องทานอาหารฝีมือคุณยายอีกแล้ว หรือนี้ ? ประมาณ 18:00 น เราออกเดินทางจากบ้าน และไปถึงวัด ประมาณ 10 นาที

มีรถจอดเรียงรายอยู่ หลายคัน เป็นรถผู้ปกครองมาส่งลูกหลานที่จะมาอยู่วัด ผมสังเกตเห็นมีเด็ก โต ๆ หลายคนผมยาว ย้อมผมสีทอง แล้วก็ตัดให้แหง ๆ ดูเหมือนตัดไม่เสร็จ ผมว่าไฟคงดับก่อนตัดเสร็จกระมัง ผมไม่ค่อยเข้าใจนักทำไมเขาปล่อยไว้อย่างนั้นไม่ตัดต่อซะให้เสร็จ คงเป็นช่วงปิดเทอมละมั้ง เราทั้งหมดลงจากรถ และเข้าไปไหว้หลวงพี่ที่ดูแลโครงการ ชาวบ้านและพระที่วัดเรียกหลวงพี่ว่า “พระกร” หลวงพี่ดูยุ่ง ๆ อยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ Notebook ไม่ยกกะรู้ว่าพระก็เล่น Notebook ได้แถมมีต่อ Internet ด้วยนะ ไม่รู้เล่น Hi5 หรือปล่าว 555 ผมพอจับใจความได้ว่า กำลังลงทะเลเบียนเด็ก ๆ ทั้งหมด หลวงพี่บอกว่าตอนนี้ได้ประมาณ 43 คน เห็นบอกว่ามาจากต่างจังหวัดหลายคน หลวงพี่บ่นอะไรอีกมากมายเรื่องการเตรียมงาน

คุณพ่อและคุณแม่ช่วยกันขนของไปวางรวมกันกับของเด็กคนอื่น ๆ และผมถูกเรียกเข้าไปนั่งร่วมกับเด็กคนอื่น ๆ ผมรู้สึกแปลก ๆ อยู่ และมองหาพี่ ๆ ในหมู่บ้าน แต่ดันนั่งไกลกันเนื่องจากพี่ ๆ อายุมากกว่าผมเยอะ จึงถูกไปนั่งร่วมกับเด็กโต ผมเหลียวมองดูเพื่อน ๆ ที่มาจากที่อื่นรู้สึกอึ้งใจขึ้นเยอะมีคนตัวเล็กกว่าผมด้วย ตัวใหญ่ ๆ น่ากลัวก็มี แต่มีอยู่คนหนึ่ง หน้าเป็นแผลเป็นเต็มไปหมดเลยไปถึงปลายผมด้านหน้าแหว่งเป็น ช่วง ๆ พ่อบอกว่าโดนไฟลวกมาหน้าสงสารเขาจัง เราทุกคนถูกสั่งให้นั่งสมาธิ โดยมีพระพี่เลี้ยงคอยเดินดูอยู่รอบ ๆ ผมใจไม่สงบนักเนื่องจากรู้สึกแปลกที่และจะต้องห่างจากพ่อและแม่

หลังจากนั้น ก็เป็นอาหารมื้อแรกที่ผมได้กินจากวัด แต่เป็นที่คุ้นเคยอย่างดีเนื่องจากเป็นฝีมือคุณยายผมเอง ผมเลยต้องกินใหม่ ทั้งที่เพิ่งกินจากบ้าน หลวงพี่บอกว่าใครตักแล้วกินไม่หมดจะโดนทำโทษ คุณยายต้องเดินมาบอกผมเนื่องจากเห็นว่าผมกินมาจากบ้านแล้วแต่ผมก็ยังกินได้ เพราะรู้สึกอร่อยกว่าตอนที่รับประทานมาจากบ้าน ผมเหลียวมองดูคุณพ่อคุณแม่และคุณยายยังนั่งคุยอยู่กับพระภิกษุ เหมือนไม่เคยคุยกัน คุณแม่จะห่วงผมมากกว่าใคร คุณแม่ฝากบอกหลวงพี่ให้คอยเตือนผมกินยาประจำตัวด้วยเนื่องจากผมเป็นโรคมุมิแพ้ว บางทีจะเกิดอาการคันง่ายหากหยุดกินยา ส่วนพ่อเสริมว่าให้ระวังเรื่องเลือดกำเดาผมด้วยเนื่องจากไหลบ่อยเพราะผมชอบแคะจมูก เนื่องจากโรคมุมิแพ้วที่ผมเป็นทำให้รู้สึก คันที่จมูก ยิบ ๆ จนอดสอดปลายนิ้วก็ย้อยเล็ก ๆ

เข้าไปไม่ได้ จนเส้นเลือดฝอยแตกและเลือดออกอยู่บ่อย ๆ จนที่บ้านต้องมี เจลประคบเย็นติด
ตู้เย็นไว้ด้วย แต่ใช้ว่าบ้านเราจะมียา เยอะแยะไปหมดถึงแม้คุณแม่ผมจะเป็นพยาบาลก็เถอะ พ่อ
บ่นแม่บ่อย ๆ ว่าใกล้เกลือกินด่าง แต่แม่ก็หาทางแก้คืนด้วยการต่อว่าพ่อเรื่องให้สอน
คอมพิวเตอร์ที่บ้านสอนไม่ได้ที่ตอนทำให้คนอื่นที่ บริษัท สี่ห้าร้อยเครื่องพอกับทำให้เขาได้
5555 คุณแม่ผมเด็ดใหม่ละ หลังจากคุยกับพระกรเสริจคุณพ่อคุณแม่และคุณยายลาพระกรกลับ
ผมรู้สึกใจหายเป็นที่สุด ผมยังไม่ทันได้คิดกังวลอะไรมากนัก เสียงพระพี่เลี้ยงให้เด็ก ๆ ขน
อุปกรณ์และของใช้ประจำตัวขึ้นไปบนศาลาวัดซึ่งมี 2 ชั้น แต่ส่วนใหญ่ชั้นบนไม่ได้ใช้ทำอะไร
มากนักนอกจากเก็บข้าวของ

ผมเดินอุ้มกล่องเครื่องใช้ประจำตัวขึ้นไปบนชั้นบนของศาลาซึ่งเหลือไม่กี่อย่างเนื่องจากทางวัด
ให้เอากลับหมดเนื่องจากเกรงว่าเด็กจะไม่เสมอภาคกันจะมีปัญหาที่หลัง โดยข้อกำหนดทั้งหลาย
เท่าที่จำได้มีดังนี้

- 1 หนังสืออ่านเล่น หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการฝึกสมาธิ
- 2 อาหารของขบเขี้ยวทุกชนิด ขนม ลูกอม ปานะซง เช่น กาแฟ ซีเรียล ไมโล
- 3 เครื่องเล่นเทป ซีดี เอ็มพีสาม
- 4 กระจกเงา รูปภาพ ญาติมิตรและกล้องถ่ายรูป
- 5 ของมีค่าประดับเช่น สร้อยแหวน (ให้ฝากญาติกลับบ้าน)
- 6 อุปกรณ์สำหรับติดต่อสื่อสารทุกชนิด เช่นโทรศัพท์มือถือ (ให้ฝากไว้ได้)
- 7 อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ Notebook,PDA,Plam,PocketPC
- 8 เครื่องหอม โรออนดับกลิ่น น้ำหอม
- 9 นาฬิกาปลุก
- 10 วัตถุมีคม อาวุธ สิ่งนี้อาจก่อให้เกิดอันตราย
- 11 บุหรี่รวมถึงยาเสพติดทุกชนิด

พ่อบอกว่าเหมือนส่งลูกเข้าค่ายทหารเลย

สถานที่นอนทั้งหลายที่จัดเตรียมไว้สำหรับน้องเณรทั้งหลาย ดูจากสภาพไม่ค่อยเรียบร้อยนักดู
ข้าวของเครื่องใช้ที่วางเรียงรายอยู่ตามฝาผนังและมุมห้องเยอะแยะไปหมดพร้อมฝุ่นหนาเตอะ ดู
ท่าจะเอาไว้ดักขโมยละกระมังรับรองใครได้จับแล้วต้องทิ้งลายนิ้วมือไว้แน่ ๆ สิ่งของเหล่านี้ดู
เหมือนไม่ได้ถูกใช้มานาน ส่วนกลางศาลาถูกกฏบัติกวาดอย่างลก ๆ และกองม้วนเสื่อสำหรับ
น้องเณรทั้งหลาย พระพี่เลี้ยงเดินตามพวกเราขึ้นมาและจัดให้เรานอนตามจุดต่าง ๆ ส่วนผม
นอนข้างพีบอล พี่ที่อยู่หลังหมู่บ้าน

ผมรู้สึกเหงาคิดถึงบ้านและคิดถึงพ่อกับแม่เป็นที่สุดไม่เคยมีครั้งใดมากมายเท่าครั้งนี้ ผมนอนไม่
หลับและชวนพีบอลคุยเกือบทั้งคืน ผมนึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ มากมายทั้งที่บ้านที่วัด พรุ่งนี้ ไม่รู้
จะต้องทำอะไรบ้าง จนผลอหลับไป

วันจันทร์ที่ 6 เมษายน 2552 ผมสะดุ้งตื่นเป็นครั้ง ๆ ผมหลับไม่สนิทตื่นๆ เสียงพัดลม
เพดาน และพัดลมตั้งพื้นตัวใหญ่ส่งเสียงครางหึ่ง ๆ หน้าที่ของมันคือเป่ากันยุงให้พวกเรา
ยุทธธรรมทายาททั้งหลาย

เนื่องจากบนศาลาไม่มีมุ้งลวดหน้าต่างถูกเปิดอำรับลมเอาไว้เนื่องจากเป็นเดือนเมษายนอากาศร้อนอบอ้าวมาก ผมสะดุ้งตื่นเป็นช่วง ๆ เนื่องจากรู้สึกคันตามแขน และกึ่งหลับกึ่งตื่นจนเช้า ดีที่มีหลวงพี่กรที่มานอนอยู่ด้วย เป็นคนปลุก ความคิดแวบแรกที่ผุดขึ้นในสมองคือคิดถึงแม่กับพ่อเป็นที่สุด ผมพยายามนึกบททวนเรียบเรียงเรื่องราว จนคิดว่าเราอยู่วัดนี้หว่า เด็กทุกคนถูกปลุกให้ตื่นนอนและทำธุระส่วนตัว นี่คงอีกหลายวันที่ได้ยกว่าจะได้เจอพ่อและแม่ เพราะก่อนถึงวันบวชผู้ปกครองทุกคนถูกสั่งให้งดเยี่ยมยุทธรมทายาท (ยกเว้นมีธุระจำเป็น)

ในทุกวันหลวงพี่จะแบ่งบุญให้ว่าที่เณรทั้งหลายรับผิดชอบตามอายุคนตัวโตหน่อยก็ต้องเป็นงานใช้แรงเช็คดูปิดกวาดอายุหน่อยลงมาก็แบ่งบุญเบาตามลำดับ ส่วนเสื้อผ้าต่าง ๆ ให้ทุกคนดูแลของตัวเองเสื้อผ้าที่ใช้แล้วให้นำไปซักตากไว้ที่ข้างกำแพงวัด ส่วนห้องน้ำเป็นห้องน้ำรวมมีห้องน้ำสำหรับถ่ายหนักอยู่ 7 ห้องซึ่งเป็นโถส้วมแบบนั่งยองซึ่งผมไม่ค่อยชอบนั่งนัก เพราะไม่ค่อยคุ้น เพราะที่บ้านผมไม่เคยใช้ ห้องน้ำที่บ้านทั้งสองห้องเป็นแบบนั่งราบ ส่วนอีกห้องเป็นห้องอาบน้ำที่ภายในก่อด้วยอิฐฉาบเรียบไว้สำหรับเก็บน้ำ เพื่อให้ใช้ขันตักอาบกันสามารถอาบพร้อมกันได้ทีละหลาย ๆ คน

ทุก ๆ ครั้งหลังจากปฏิบัติกิจเสร็จหลวงพี่จะให้เราพักผ่อนตามอัธยาศัยเป็นช่วง ๆ ส่วนใหญ่ก็จับกลุ่มคุยกันตามช่วงอายุ ต่าง ๆ กันไป ส่วนใหญ่ไปนั่งกันอยู่ตามบ่อน้ำในวัด ที่ชนก็มีบ้าง ผลอเล่นตักน้ำตักทำกันไปก็หลายคน ดีว่าน้ำไม่ลึก ช่วงเย็นเราเริ่มฝึกกอดอาหารเย็น โดยเปลี่ยนเป็น น้ำปานะแทน มีเพื่อน ๆ หลายคนถอดใจ โทรให้ที่บ้านมารับกลับเพราะทนอดข้าวเย็นไม่ไหว ทุกวันทุกคืนผ่านไปอย่างเชื่องช้า ผมยังนอนไม่ค่อยหลับเหมือนเคย วันอังคารที่ 7 เมษายน ผ่านไปอย่างเชื่องช้าและทรมาณ

วันพุธที่ 8 เมษายน 2552 เกิดเรื่องราวมากมาย พี่ในหมู่บ้านโทรไปหาแม่ให้มารับกลับเนื่องจากรู้สึกปวดท้องจน ตกเย็นแม่ต้องเข้าไปปลอบประโลม จนยอมเปลี่ยนใจไม่ยอมกลับ มีเพื่อนบางคนถูกคนที่โตกว่ารังแก จนถอดใจด้วยความกลัว ให้ทางบ้านมารับกลับ พี่ ๆ บางคนเล่นกันแรง ๆ ตบหัวกันดังจาด เหมือนจะมีเรื่องกัน ผมเห็นพี่ ๆ บางคนร้องไห้เลยอดไม่ได้ ต้องร้องให้ตาม บรรยากาศมันพาไป ชวนให้คิดถึงบ้านมาก ๆ จนพระพี่เลี้ยงเห็นจึงบอกว่ารุ่งเช้าจะให้ไปช่วยบิณฑบาตที่หมู่บ้านด้วย ผมดีใจจนนอนไม่หลับจะได้เห็นหน้าพอกับแม่แล้ว

วันพฤหัสบดีที่ 9 เมษายน 2552 ผมรีบตื่นและรีบจัดการธุระส่วนตัวผมแต่งกายด้วยเสื้อยืดสีดำกางเกงขาวพับไม่เท่ากันแลดูเหมือนเด็กแรป สะพายย่ามพระสีเหลืองตัดกับชุดที่สวมใส่ตามหลวงพ่อกับหลวงพี่ขึ้นรถตู้ของวัดพร้อมพี่ภพ พี่ ม3. ที่อยู่หนองแคที่บอกว่าจะบวชให้ คุณยาย ผมรู้สึกตื่นเต้นมาก จนรถแล่นมาถึงหมู่บ้าน รถแล่นไปเริ่มต้นที่ทางท้ายหมู่บ้านก่อน ผมเริ่มทำหน้าที่เดินตามหลวงพ่อกับพี่ภพ คอยหยิบของที่ญาติโยมถวายแล้วออกใส่ย่าม บางทีก็หลวงพ่อกต้องคอยเรียก ก็ผมยังถือว่าเป็นลูกศิษย์วัดมือใหม่นี่ครับ ป้าศรี ซอยถัดจากบ้านผม

ร้องทัก อ้าวนั่นต้นไม้นี้ ป้าศรีร้องทักด้วยความแปลกใจที่เห็นผม ผมยิ้มทักและพยายามทำ
หน้าที่ไม่ให้บกพร่อง จนจะถึงบ้านคุณยายแล้ว พ่อกับแม่จะมาทานอาหารเช้าที่บ้านคุณยาย
ซึ่งเป็นร้านอาหารทุกเช้า ประมาณ 6 โมงเศษ ๆ หลวงพ่อเจ้าอาวาส เดินนำมาหยุดยืนอยู่หน้า
ร้านผมเห็นคุณพ่อยืนรอใส่บาตรอยู่แต่ไม่กล้าร้องทัก จนพอใส่บาตรเสร็จแล้ว หลวงพ่อเจ้า
อาวาสจึงบอก เอ้าวันนี้พาน้องต้นไม้มานิดด้วย คุณพ่อรีบมองหา ผมออกมาแสดงตนข้างหน้าด้วยความ
ความตื่นเต้น

นางที่คอยช่วยงานบ้านทำอะไรไม่ถูกที่เห็นผม จนคุณพ่อบอกให้ไปตามคุณยายกับคุณแม่มา
บอก ว่าน้องต้นไม้มากับพระด้วย คุณพ่อเดินมาคุยหลังใส่บาตรเสร็จ พ่อถามว่าเป็นยังไงบ้างลูก
อยู่ได้ไหม ผมพยักหน้าตอบพร้อมเก็บของจากหลวงพ่ใส่บาตร พ่อบอกว่าพ่อภูมิใจในตัว
ผมมาก พ่อเอามือลูบหัวผมอย่างอบอุ่น มือที่คู้เคย มือที่ผมถวิลหา ขาดแต่เสียงเรียกไอ้ลูก
หมาหรือไม่ว่างก็ไอ้ตุตหมีก ด้วยเกรงว่าจะไม่สุภาพ พ่อบอกกับผมว่าคิดถึงผมมากส่วนแม่นั้นนอน
ไม่หลับเซียวด้วยความคิดถึงผม พ่อคุยกับผมได้ไม่เท่าไรจึงรีบเดินไปที่บ้านเพื่อไปบอกแม่ที่
กำลังแต่งตัวอยู่ พ่อเดินกึ่งวิ่งอย่างรีบร้อนไปบ้านพร้อมเสียงตะโกนเรียกคุณแม่ เอ้าไว ๆ ลูกมา
เป็นลูกศิษย์วัดด้วยเช้านี้ สักพักแม่จึงลงมาจากบ้านในขณะที่ผมตามหลวงพ่ไปหยุดยืนอยู่ที่บ้าน
ถัดจากบ้านผมไปสองหลัง พร้อมทำหน้าที่ไม่ให้บกพร่อง คุณแม่และคุณป้า แอ๊ด หน้าบ้านเข้า
มาคุยและถามความเป็นอยู่ แม่บอกผมว่านอนไม่หลับเลยคิดถึงผม ป้าแอ๊ด คุยกับผมด้วยไม่ว่าง
คำ รีบเดินกลับเข้าไปในบ้าน ชั่วอึดใจกลับออกมาพร้อมกับโรตีสายไหม อันเชื่อง 1 อัน ยื่นให้
ผม ผมรับเอาไว้หลังเดินกลับมาที่รถเพื่อนำข้าวของกลับมาไว้ที่รถตู้

ทั้งที่มีมือกำโรตีสายไหมอยู่แน่นนั้นแต่ผมก็ยังไม่กล้ากิน ผมจึงถามกับคุณลุงคนขับรถตู้กับพี่ภพ ว่ากินได้ไหม คุณลุงบอกกินไปเลยลูก ผมไม่ลังเล ฉีกโรตีสายไหมให้พี่ภพครึ่งหนึ่ง และส่งที่เหลือในมือเข้าปากอย่างสุดแสนอร่อย คุณพ่อกลับมาอีกครั้งพร้อมกล้องถ่ายรูป คอยถ่ายรูปผมตอนทำหน้าที่ เหมือนทำสารคดี คนคันคน แล้วจึงเข้ามาบอกลา พ่อต้องไปทำงานแล้ว ผมสวัสดิ์คุณพ่อ ด้วยหัวใจที่คับพอง จากที่ได้เห็นหน้าพ่อและแม่ หลังจากที่หลวงพ่อบิณฑบาตเสร็จผมจึงนั่งรถกลับไปวัดและเริ่มต้นใช้ชีวิตเหมือนกับทุกวันที่ผ่านมา พร้อมภาวนาให้พรุ่นี่หลวงพ่ชวนมา บิณฑบาตที่ในหมู่บ้านอีก

วันศุกร์ที่ 10 เมษายน 2552 วันนี้รู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษ เพราะวันนี้เราทุกคนจะต้อง โกงหัวในช่วงเวลา บ่ายสามโมง ส่วนช่วงเช้าเป็นการซักซ้อมพิธีบรรพชา ว่าต้องทำอะไรบ้าง พวกเราทุกคนถูกแบ่งเป็นแถวตอนสองแถว จัดลำดับความสูงเท่ากัน พี่บอลตัวสูงถัดจากผมไป ด้านหน้า วันนี้คุณแม่ตัดสินใจลางาน แม่บอกว่าลูกไม่ได้บวชกันบ่อย ๆ ส่วนพ่อยังทำงานตามปกติ ที่ทำงานคุณพ่ออยู่ไม่ไกลจากวัดมากนักแต่พ่อเลิกงานช้ากว่าจะมาถึงคงห้าโมงได้ พ่อบอกไว้ว่าพ่อจะรีบมา จนถึงเวลาบ่ายสามโมง พวกเราถูกเรียกเข้ามาหนึ่งที่เก้าอี้พลาสติกสีน้ำเงิน ที่เตรียมไว้เป็นรูปวงกลม พวกผู้ปกครองต่างทยอยเดินทางกันเข้ามาที่วัดบ้างมารถ บ้างมา จักรยาน บ้างเดิน คุณยายแก่ ๆ หลายท่านต้องให้ลูกหลานประคองมา แต่ก็ไม่สามารถเหยียด หลังให้เดินตั้งฉากกับพื้นโลกได้เนื่องจากวัยที่ล่วงโรยของสังขาร ผมชะเง้อรอคุณแม่และคุณยาย อยู่พักหนึ่ง จึงเห็นรถมาพร้อมกับน้ำปานะในช่วงเย็น หลวงพี่บอกให้ว่าที่เถรน้อยทั้งหลายถอดเสื้อ ออกเพราะเวลาโขนผมจะทำให้เศษผมติดเสื้อพร้อมกับให้ทุกคนสระผมให้เรียบร้อย ผู้ปกครองบางท่านเตรียมมีดโกนมาเองเพื่อจะมาโกนให้กับลูก ส่วนผมได้อานิสงฆ์จากคุณแม่ เนื่องจากมีหลวงตาชารูปหนึ่ง เป็นคนไข้เบาหวานของคุณแม่ หลวงตาเข้ามาทัก “ว่าไงละ

คนไหนละหลาน เดี่ยวจะโกนให้” คุณแม่ตอบสวนพร้อมกับเสียงหัวเราะ “ลูกคะท่าน ไม่ใช่หลาน”

ผมเริ่มต้นเป็นคนแรก โดยคุณยายกับคุณแม่เป็นคนตัดผมหน้าออกก่อน คุณยายเตรียมพานวางด้วยใบบัวมาให้ผมถือเพื่อใส่เศษผม คุณยายตัดเสร็จแล้วจึงโทรตามคุณพ่อให้ออกมาเร็ว ๆ พร้อมบอกให้อาการไรกร มาด้วยเพราะที่วัดไม่พอ เพื่อนผมบางคน ถูกจับคู่กับพระพี่เลี้ยง บ้างเป็นแม่ชี บ้างก็โกนโดย พ่อแม่ตัวเอง บรรยากาศตอนนี่เต็มไปด้วยความสนุกสนานและความสุขของผู้ปกครอง มีเพียงว่าที่เณรทั้งหลายเท่านั้นที่เต็มไปด้วยความหวาดเสียวปนสยอง

ผมรู้สึกเต็มไปด้วยความหวาดเสียวหลังจากที่หลวงตาเริ่มลงมิดโกน เริ่มจากกลางหัวไล่ลงมา
ด้านหลัง รู้สึกเย็นวาบที่เห็นผมตัวเองหลุดร่วงลงเป็นก้อน เพื่อนคนอื่น ๆ คิดว่าคงรู้สึกไม่
ต่างกัน เสียงหัวเราะของผู้ปกครองดังไม่ขาดสาย

ผมเห็นคุณยายคนหนึ่งนั่งน้ำตาไหลด้วยความปลาบปลื้ม ที่เห็นหลานกำลังจะบวช ส่วนพี่บางคนนั่งหน้าเศร้าปนพริ้มพราวอย่างหน้าสงสาร เนื่องจากรอแม่มาโกนหัว “แม่บอกจะมาแม่ก็ไม่มา” ป้าศรีที่หมู่บ้านและคุณยายต้องมากอดปลอบและมาตัดผมให้ ผมโกนเสร็จก่อนใคร ๆ ทั้งที่ลูกไปเอาหัวราดน้ำเป็นบางครั้งเนื่องจากคันเศษผมที่ล่วงหล่นมาโดนตามหน้าและคอ หลังจากโกนเสร็จแล้วผมถูกไล่ให้ไปอาบน้ำและแต่งตัวให้เรียบร้อย

น่าเสียดายที่คุณพ่อมาไม่ทันโกนผม หลังผมอาบน้ำและแต่งตัวเสร็จไม่นานก็เห็นรถพ่อแล่นเข้ามาที่วัด พ่อลงจากรถและเดินเข้ามาหาผมตามองหาผม ผมรีบวิ่งชูสองแขนไปหาคุณพ่อด้วยความคิดถึง พร้อมตะโกนเรียกเสียงดัง พ่อนั่งลงและอ้าแขนรับ ผมพูดออกไปด้วยเสียงดังอย่างไม่รู้สึกรวยเขิน “คุณพ่อหอมแก้มหน่อย” คุณพ่อยื่นแก้มที่เลอะเทอะไปด้วยหนวดเคราให้ผมหอมพอดใหญ่ ซึ่งปกติผมไม่ค่อยชอบนักที่พ่ไม่ค่อยโกนหนวดเครา แต่คราวนี้ผมกับภริยาความรู้สึกจี้จี้ที่ถูหนวดที่มแทงอย่างบอกไม่ถูก พ่อหอมแก้มผมกลับคืนเหมือนกลัวจะขาดทุน “มาหัวเหม่งถ่ายรูปกลับพ่อหน่อย” พ่อพูดเสร็จพร้อมกับเทแป้งกระป๋องใส่มือและใช้นิ้วจุ่มลงไป แล้วบอกว่า “มาพ่อจะเจิมหัวให้เป็นแบบพระวัดเส้าหลินไง” ของจริงเขาใช้รูปแดง ๆ จีมนะ

หลังถ่ายรูปเสร็จพ่อเอามือลูบที่หัวและตรวจดูร่องรอยบาดแผลจากการโกนหัว พ่อชมหลวงตาที่โกนผมได้เก่งมาก ผมไม่มีแผลเลย หลังจากนั้นพ่อเดินเข้าไปในวงที่กำลังโกนผม พร้อมหยิบกล้องออกมาถ่ายรูปและหัวเราะอย่างมีความสุข พ่อบอกว่าได้อารมณ์มากเลยตอนโกน เดี่ยวจะเก็บไว้ให้ผมดูว่าหน้าตาตอนถูกโกนหัวของแต่ละคนแสดงออกมานั้นเป็นเช่นไร พ่อเดินดูหัวใสใส ของแฉะแล้วกลับมาบอกแม่ โอ้ย เลือด ชิบ ๆ เต็มไปหมด “ตันไม้ถือว่าโชคดีจริง ๆ ไม่มีแผลเลย” คงเป็นเพราะอานิสงฆ์ของแม่ที่ทำบุญไว้กับหลวงตาที่ช่วยโกนหัว

บางคนก็มีรอยแห้วเต็มไปหมดแยกแทบไม่ออกไม่รู้อันไหนรอยใหม่รอยเก่า

อันนี้ก็ออกอาการหวาดเสียวด้วยไม่ค่อยมั่นใจในตัวบุพการีเท่าไร

อูยเสียวจริง ๆ หลวงพี่ดูจะมีความสุขกว่าใคร

